

В. Янукович, Президент України:

«На жаль, незважаючи на значні зміни в суспільному житті України і світу в системі державного управління ще й досі панують застарілі уявлення про культуру. Отже, гуманітарна та культурна політики в Україні традиційно зводяться до порівняно автономної та слабо координованої діяльності різних відомств, що мають відношення до охорони культурної спадщини, художньої діяльності, друкарства, бібліотечної та архівної справи тощо. Зокрема, людський капітал сприймається управлінцями дуже обмежено – у площині вирішення демографічних проблем і проблем соціального забезпечення. Мотиви діяльності управлінців у сфері культури та гуманітарного розвитку слабо пов'язані з економічною ефективністю.

У цілому, Україні необхідна нова більш інтегрована модель культурно-інформаційного простору.

У центрі такої моделі має бути творча енергія нового креативного класу, який поступово формується в Україні. Творчість, нові ідеї та інноваційність є передумовою виробництва якісно нового культурного продукту, який потребує поширення та комерціалізації. Нарешті отриманий результат потребує системи збереження і використовується в процесах, пов'язаних з вихованням, освітою та змінами управлінської культури. У підсумку продукти культурно-інформаційної сфери мають стати каталізатором суспільного розвитку та набути статусу культурного надбання нації.

Тільки враховуючи всі означені фази розвитку культурно-інформаційного простору ми зможемо забезпечити розроблення дієздатної концепції, яка дасть поштовх до вироблення нової культурної політики. У цілому, нова культурна політика має відійти від практики прямого управління “офіційною” культурою та перейти до політики стратегічного розвитку культури, що є характерним для більшості країн Європи.

Запровадження нової інтегральної моделі керування культурно-інформаційним простором дасть змогу поставити у фокус управління такі пріоритети:

- створення єдиного загальнонаціонального культурно-інформаційного простору в Україні;
- відхід від статичної моделі захисту культурної спадщини та реалізація принципу “працюючої культурної спадщини”;
- формування сучасних культурних середовищ, соціальних мереж, які є носіями креативного потенціалу на місцевому, регіональному й національному рівнях;
- розроблення та реалізація пакета національних проектів у сфері культури та гуманітарного розвитку;

– організація систематичного моніторингу динаміки змін у культурі, розвиток культурологічного знання та культивування сучасних напрямів культурної політики.

Реалізація нових пріоритетів культурної політики та гуманітарного розвитку передбачає роботу над такими завданнями, розробленими відповідно до національних цілей і рекомендації експертів Ради Європи:

– розгортання систематичних публічних дискусії та дебатів щодо сучасного тлумачення культури, ролі та значення культурних політик у забезпеченні сталого розвитку, економічної та соціокультурної модернізації;

– розвиток творчих індустрій та інноваційних технологій, які б стимулювали появу нових форм суспільної, творчої та економічної діяльності;

– розроблення принципово нового законодавства, яке сприяло б розвитку культури, творчості, інновацій і підприємницької ініціативи, формуванню економіки знань;

– упровадження механізмів реалізації пілотних проектів і нових моделей виробництва культурного продукту;

– запровадження дієздатних форм державно-приватного партнерства у сфері культури та гуманітарного розвитку;

– проведення постійних широких консультацій з професійним середовищем;

– систематичний моніторинг культурних практик;

– інформаційне забезпечення сектору культури та окремих культурно-мистецьких організацій і працівників;

– сприяння розвитку професійних мереж у сфері культури, освіти, науки та інформаційного забезпечення;

– надання нефінансової підтримки відповідно до запитів користувачів.

Запровадження нових механізмів реалізації культурної політики потребує започаткування практичних консультацій Міністерства культури і Комітету Верховної Ради з питань культури й духовності з метою визначення основних положень чинного законодавства і законопроектів, які мають негативний вплив на культуру й культурний сектор або ставлять під загрозу виконання Україною міжнародних зобов'язань у цій сфері. Було б доцільним створення погоджувальної робочої групи, яка дасть змогу Міністерству культури і відповідним комітетам Верховної Ради опрацювати пакет змін до чинного законодавства, спрямований на захист національного культурно-інформаційного простору.

На часі постає питання про налагодження горизонтального партнерства Міністерства культури з Міністерством фінансів, Міністерством економічного розвитку і торгівлі, Міністерством освіти і науки, молоді та спорту,

Міністерством регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства. Адже законодавство, безпосередньо не пов'язане з культурним сектором, може мати такий само великий вплив на культуру й культурний сектор, як і закони про культуру.

Оновлення моделі управління у сфері культури та гуманітарного розвитку – це робота не на один рік. Україна потребує інтенсивних кроків, спрямованих на інтеграцію нашої країни в європейський культурно-освітній та інформаційний простір. У цілому, розгортання процесу модернізації культурної політики забезпечить формування демократичного та консолідованого суспільства, у якому знання та можливості їх практичного застосування стануть важливим засобом самореалізації та розвитку особистості» *(Про внутрішнє та зовнішнє становище України в 2012 році: Щорічне послання Президента України до Верховної Ради України. – К.: НІСД, 2012. – С. 176–178).*